

Løjtnantshjerte

Dicentra spectabilis

Løjnanthjerte er en rigtig 'mormor' staude, der tidligt om foråret sender friske skud af blade op ad jorden. Og siden blomstrer med rød-hvide hjerteformede blomster, der hænger ned fra stilkene med regelmæssige mellemrum.

Planten stammer fra Kina og Japan, hvor den vokser i lysåbne skove.

Den kom til Europa som resultat af 'opiumskrigen', hvor engelske hære tiltvang sig retten til at dyrke den opium, der var blevet et problem for folkesundheden i det gamle kejserrige. Ikke en del af britisk kolonihistorie, man i dag er særlig stolt af.

Den blev indført i Danmark i 1849 af det danske haveforening, hvor de rød-hvide blomster passede godt til tidens højstemte nationale følelser og soldatererhvervet blev anset for særligt glørværdigt.

Den særprægede blomst, har to opsvulmede, røde kronblade, der omslutter det hvide frugtleme og tilsammen former et 'hjerte'. Fjerner man disse kan man se, at de indre støvdragere ligner en smuk dame i krinoline eller en champagneflaske,

hvor frugtknuden udgør selve flasken og støvfanget er proppen. Heraf navnet 'løjnantshjerte', idet løjnanter ifølge folkeviddet mest havde tanke for sprut og damer.

Planten forbindes dog også med kristendommen og kaldes Mariahjerte eller Kristi blodsdråbe. Den tillægges yderligere spådomskraft i kærlighedssager. For at spå presser man saften ud af en blomst. Bliver saften rød har man held. Bliver den farveløs: desværre!

Løjnantshjerte findes også med ene hvide blomster, men denne variant skal man omgås med forsigtighed, og undlade at bringe ind i huset, hvor den siges at sprede misstemning. De uheldige virkninger kan dog undgås, blot man lægger en mønt i den jord, hvor den gror!

Planten kan blive omkring en meter høj og fylder godt. Det anbefales derfor, at give den en god lidt tilbagetrukket plads i staudebedet, så meget desto mere, fordi den efter blomstring visner ned og ikke længere er køn at se på.

Den foretrækker halvskygge og muldrig, fugtig jord og trives godt sammen med lærkespore og storkonval.

Roden er en sprød pælerod. Bladene ofte grundstillede. De blomsterbærende stilke er glatte og ligeledes sprøde, hvilket gør planten følsom for vind.

Den tidlige vækst om foråret betyder, at den kan skades af sen frost. Den vil dog hurtigt vokse sig fra problemet og blot blomstre lidt senere.

Løjtnanshjerte kan stå i mange år uden at blive delt, men vil man alligevel dele den, bør det ske i ydersæsonerne og med en del varsomhed pga. de sprøde rødder.

Planten er let at dyrke. Den angribes sjældent af sygdom og forhandles næsten udelukkende i potte.

I Middelalderhaven vokser Løjtnanshjerte i 'oldemors staudebed.'